

[Eva Møller]

f.eks. om en del af det, debatten i dag drejer sig om, nemlig budgetmodellen. Hvor er ændringen fra den forrige til den nuværende regering? Jeg går herefter over til mit indlæg som ordfører.

Eva Møller (KF):

Det er ikke så forfærdelig længe siden, vi her i folketinget havde en debat om en forskningspolitisk redegørelse, og det gik godt dengang. Der har ellers været tradition for, når der skulle diskuteres forskningspolitik i folketinget, at der blev udskrevet valg. Men nu gik det godt sidste gang, og så er der grund til at prøve en gang til, om vi kan slippe lige så vel fra det denne gang.

Det er klart, at der med dette meget korte tidsinterval mellem de to debatter ikke kan siges så forfærdelig meget nyt. Jeg vil dog gerne pege på, at den historiske udvikling har været sådan, at vi i 1960'erne og i begyndelsen af 1970'erne havde mange nyansættelser ved universiteterne og ved de højere læreanstalter, at der var stadigt stigende bevillinger, noget, der blev givet stort set i enighed mellem alle partierne i folketinget. Man erkendte, at det var en vigtig ting, et godt område at satse på.

Vi kan også på nuværende tidspunkt se, at den nye og den tidligere regering er enige om, at der må finde en opbremsning sted, at vi ikke længere har råd til at udbygge på dette område, således som vi har været vant til at udbygge i de foregående år.

Jeg vil gerne i denne forbindelse understrege, at området her er et af de få områder, hvorpå der absolut ikke sker besparelser. Det er det eneste område inden for undervisningsministeriets område, hvor der ingen absolutte besparelser finder sted frem til slutningen eller til den sidste halvdel af 1980'erne. Jeg vil gerne her specielt sige til fru Helle Degn, der ligesom jeg har læst anmærkningerne til finansloven – således forstod jeg i hvert fald fru Helle Degns tale – at hvis jeg læser tallene dér, kan jeg se, at der absolut er tale om forøgede bevillinger såvel i kroner og øre som i årsværk. Dermed være ikke sagt, at der ikke sker nogle relative besparelser, men i kroner og øre, i det, der kaldes absolutte tal, er der ikke tale om en nedskæring, og jeg vil gerne spørge, om det er nogle andre anmærkninger til finansloven,

fru Helle Degn har læst, end dem, jeg har fundet, hvor man kan se, at i kroner og øre stiger bevillingerne fra 1983 til 1987.

Jeg vil gerne ligeledes understrege, at når vi er i tider, hvor vi ikke kan forøge bevillingerne relativt længere, må vi konstatere, at hvis vi skal have et større udbytte af de bevillinger, vi giver til forskningen, må vi forsøge at finde en ændret måde at bruge disse bevillinger på, hvis vi mener, at der skal være plads til nye ting. Vi må erkende, at nogle af de ældre ting skal ud, ikke fordi de er dårlige, eller fordi de ikke fungerer, men simpelt hen blot for at give plads til noget, der skønnes at være lige så væsentligt.

Der har været talt i den offentlige debat og også i dag om budgetmodellen og dens mange negative virkninger. Jeg vil gerne sige, at budgetmodellen er udarbejdet og igangsat af tidligere, socialdemokratiske undervisningsministre. Jeg har i den tid, jeg har siddet i folketinget, gentagne gange stillet spørgsmål om denne budgetmodel. Jeg har stillet en række kritiske spørgsmål om budgetmodellen, fordi jeg ikke følte mig helt overbevist om, at det var den bedst mulige måde at foretage bevillinger på. Jeg har i en række tilfælde spurgt, om ikke man med denne budgetmodel ramte forskningen særlig hårdt, men i alle de tilfælde, hvor jeg har spurgt, har den socialdemokratiske undervisningsminister, som hed fru Dorte Bennedsen, svaret mig beroligende og sagt, at budgetmodellen tog højde for alle disse ting, som blev kritiseret, og som jeg kunne finde der var grund til at nære bekymring for. Der var taget højde for, at også forskningen skulle have gode og rimelige vilkår, og det ville forskningen kunne få også med budgetmodellen.

Det er da muligt, at det nu viser sig, at det kan den ikke alligevel med budgetmodellen, at vi så rammer forskningen særlig hårdt på en række områder. Jeg vil ikke sige, det skulle glæde mig, hvis det var tilfældet, men det skal da i hvert fald glæde mig, hvis det er tilfældet, at det så også er på vej til at gå op for socialdemokratiet, at sådan er det.

Jeg vil gerne sige, at skulle det vise sig, at budgetmodellen har negative virkninger specielt for forskningen, mener jeg, at vi skal se på det og så ændre på budgetmodellen. Det er os, der skal styre budgetmodellen, og ikke budgetmodellen, der skal styre os. Derfor